

i høi Grad. Det er ganske vist, at det var Tilfældet i enkelte Stater; men det traf sig saa mærkeligt, at det netop blev oplyst, at de Forbrydere, som i den Anledning kom under Tiltale, erklærede, at de ikke havde vidst, at Dødsstraffen var afføst. — Jeg skal nu efter disse Bemærkninger vende mig til de speciellere Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, og i Anledning af hvilke der er fremkommet adskillige Bemærkninger, som jeg nærmere skal imøbegaae. Det er navnlig Forslaget under Nr. 4 til § 10, om Henrettelse indenfor Fængelsmuren, der synes ikke at tiltale hverken den høitærede Justitsminister eller flere ærede Medlemmer, og navnlig det ærede Medlem, der sidst talte. I Anledning af, hvad han bemærkede med Hensyn til Forbryderens Sindsstemning, naar han gaar Døde imøde, skal jeg bemærke, at en af de Grunde, der have foranlediget mig til at stille Forslaget, netop er Hensynet til Forbryderen. Vel er det saa, at det er en Lettelse for Forbryderen i de sidste Dieblik ligesom at være Helten i et Skuespil. Det letter ham at gaar Døden imøde, naar han har Alles Dine henvendte paa sig, og naar hans Opmærksomhed er henvendt paa en større Menneftemasse. Men, spørger jeg, er det i sin Orden, at Den, der skal forlade Verden og gaar over i et andet Liv, skal sættes i en saadan Sindsstemning, der er stiftet til at fremkalde alt Andet end Anger og Bødfærdighed? Jeg troer, at det meget mere vil være i sin Orden, naar Henrettelsen foregaaer i Nærværelse af et vist Antal Personer, som ifølge deres Stilling officielt skulle være tilstede, og af et vist Antal af Publicum, man sætte dette Antal saa stort og saa lille, som man vil.

Jeg troer, at, naar Henrettelsen saaledes fuldbyrdes indenfor en snevrere Areds, hvor der hersker den tilbørlige Alvor, og hvor Handlingen ikke hvert Dieblik ledsages af Bravoraab eller andre lignende raar Udbrud, hvorpaa man har Exempler, ikke blot ube, men ogsaa hos os, saa vil der være opnaaet Meget. Det er, som sagt, for en stor Deel med Hensyn til Forbry-

deren selv og til den Virkning, som Straffens Execution har paa Publicum, at dette Forslag vil virke gavnligt. Jeg har i den Henseende Autoriteter at støtte mig til. Jeg kunde nævne for det ærede Thing en meget anseet Jurist, der har meddeelt en Beretning om, hvorledes han kort Tid efter hinanden har været tilstede ved en offentlig Henrettelse og en, som er foregaaet indenfor Fængelsmuren, og han fremhæver Mobsætningen imellem den Raahed og Bilsfab, som herskede ved den offentlige Henrettelse, og den mørke og alvorlige Sindsstemning, som under den intramurale Henrettelse herskede baade ved selve Retterstedet og i den By, hvor Henrettelsen foregik. Han anfører ikke alene sit eget, men ogsaa andre med Forholdene nøie bekendte og samvittighedsfulde Mænds Vidnesbyrd. Disse Mænd vare tilstede, og paa dem gjorde Handlingen det samme Indtryk som paa ham. Den Frygt, som det ærede Medlem for Mariager (Hage) yttrede for, at der hos Publicum vilde opstaae Tvivl om, hvorvidt Delinqventen, naar han var en fornem Mand, virkelig var bleven henrettet, og en Mistanke om, at Delinqventen, naar han var en fattig Mand, var bleven mishandlet — den Frygt nærer jeg ikke. Men for at forebygge Sligt, er det ogsaa nødvendigt, at der er visse Personer tilstede, som ifølge deres officielle Stilling kunne afgive Vidnesbyrd, og det er netop i den Retning, at jeg har anseet det nødvendigt, at Retskrivaren var tilstede, idet der nødvendigt maatte optages en Protocol over den foretagne Handling. Den høitærede Justitsminister vil saaledes kunne forstaae, hvad Retskrivaren har der at bestille. I det Hele bør der være saa mange officielle Personer tilstede som muligt, netop for at udelukke enhver Mistanke om, at Henrettelsen ikke er fuldbyrdet. — Jeg kommer dernæst til det af mig stillede Forslag om Afstæffelsen af de revsende Straffe for Børn. Heller ikke dette Forslag har vundet den høitærede Justitsministers Bifald, men han har dog i de Bemærkninger, han fremsatte imod